

Z toho vysvítá, že stížnost špatně vykládá § 52 vl. nař, vidí-li v něm předpis o ochraně nabytých práv a má-li za to, že předpis ten prohlásil onu služební dobu, jež byla základem pro výměru výslužného podle předpisů dřívějších, za směrodatnou i při úpravě odpočivných požitků podle zák. č. 70/30.

Mylně dovolává se stížnost k podpoře svého stanoviska i § 50 cit. vl. nař. Stížnost poukazuje v tom směru na to, že v uvedeném předpisu je určována doba pro stanovení pensijní základny s výslovnou výhradou, »nepodává-li se z toho kterého ustanovení tohoto nařízení jinak«. Takovým odchýlným výjimečným ustanovením je podle názoru st-lova právě § 52 cit. vl. nař.

Jak patrně ze znění § 50, podala v něm vláda definici doby započítatelné, pokud je rozhodnou pro určení pensijních základen a určila, že definice ta platí všude tam, kde z nařízení se nic jiného nepodává. Ježto je tedy obsahem cit. paragrafu 50 určení doby započítatelné, pokud je směrodatnou pro určení pensijní základny, může rozuměti uvedený předpis výjimkami jen ta svá ustanovení, která normují odchylku od definice podané v § 50 a definují započítatelnou dobu jinak (na př. § 21 odst. 2, § 31 odst. 2 cit. nař.). Jak bylo již uvedeno, má § 52 cit. vl. nař. zcela jiný obsah a účel než podávati definici pojmu započítatelné doby a nelze jej proto počítati mezi výjimky, jež má na zřeteli § 50. Mýlí se proto stížnost, chce-li z ustanovení tohoto vytěžiti něco pro své stanovisko. Zůstalo tedy nař. rozhodnutí stížností neotřeseno po své meritorní stránce.

Leč ani formálních vad, jež stížnost uvádí na přetřes, nss neshledal.

Č. 10.732.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. — Řízení správní: I v řízení o vyměření dávky platí zásada slušnosti a dobré víry, která nedopouští, aby úřad využíval zřejmých nedopatření strany na její újmu.

(Nález ze dne 25. září 1933 č. 14.987/31.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 2995/23, 4215/24, 4600/25.

Věc: Anna K. v Ch. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Trhovou smlouvou ze 14. prosince 1926 prodala st-lka nemovitosti ve St. Antonínu H., který převzal také k placení dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti. Platebním rozkazem z 30. října 1930 vyměřena st-lce dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti na podkladě nabývací hodnoty 15.000 Kč úředně zjištěné, ježto námitky proti této hodnotě nebyly podány zcizitelkou. Konečné odvolání žal. úřad v pořadí instancí zamítl z těchto důvodů:

»Strana doznává správnost skutkové podstaty, na které nař. rozhodnutí okr. úřadu jest založeno, a namítá pouze, že nesprávné vyřízení

dotazu vyměřujícího úřadu zaviněno bylo nedopatřením kancelářského zřízence. Podle názoru strany jedná se tudíž o omyl, který možno napravit ještě v řízení odvolacím. Názoru strany nelze přisvědčiti. Straně nelze sice upíratí právo, aby sběhlý omyl ještě v řízení odvolacím uplatnila s tím účinkem, že by úřad byl povinen k opravným údajům přihlédnouti, tato povinnost odvolací stolice může však nastati pouze v případech, kde se jedná o opravu mylných údajů učiněných během ukládacího řízení. Zde se však nejedná o omyl v tomto smyslu, nýbrž o tvrzené nedopatření při vypravení přípisu na vyměřující úřad. Nastalo-li takové nedopatření při zodpovědění výměru inspektorátu z 5. prosince 1929, není nezákonným ani vadným, když okr. úřad jako první odvolací stolice k této námitce nepřihlížel. Namítá-li strana dále, že vyměřující úřad se měl dotazem u právního zástupce přesvědčiti, zda dotyčné vyjádření bylo skutečně podáno jménem nabyvatele, snaží se strana tím zcela bezdůvodně uložití vyměřujícímu úřadu povinnost, aby i při jasném znění odpovědi strany na úřední vyzvání pátrala po skutečném odesílateli anebo po osobě skutečně zmocňující právního zástupce k odeslání této odpovědi. Jestliže nastalo tvrzené nedopatření v kanceláři právního zástupce, nese strana následky tohoto zavinění tak jako kdyby zavinila ono nedopatření sama a nemůže požadovati, aby vyměřující úřad k obsahu onoho vyjádření přihlížel.»

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, nss uvážil:

Žal. úřad uznal, že dávka byla právem vyměřena na základě nabývací hodnoty k 1. lednu 1914 úředně předpokládané, poněvadž námitky proti výměru inspektorátu z 5. prosince 1929, kterým zcizitelce sdělena nabývací hodnota úředně zjištěná, nebyly podány zcizitelkou a tato je tedy co do nabývací hodnoty prekludována. Nss neshledal toto stanovisko žal. úřadu správným.

Zcizitelka v celém ukládacím řízení jednala vykázaným právním zástupcem Drem K. Vyměřující úřad toto zmocnění také uznával a své výměry na st-lku řízené dodával za ni Dru K. Tak se stalo také ohledně výměru z 5. prosince 1929. Podání z 18. prosince 1929, jímž vzneseny námitky proti obecné hodnotě výměrem tím zcizitelce oznámené, podepsáno bylo Drem K. s doložkou »für Ant. H.«. Poněvadž podání to, citujíc datum a číslo výměru z 5. prosince 1929, zřejmě se podávalo jako odpověď na cit. výměr řízený na zcizitelku K., a podepsáno bylo Drem K., jenž nesporně byl vykázaným a uznaným zmocněncem zcizitelky — třeba vedle toho také nabyvatele, — muselo býti vyměřujícímu úřadu nápadno, že by odpovídala na výměr osoba jiná než adresát, a bylo při nejmenším pochybno, zda podání není učiněno jménem zcizitelky, a dodatek »für Ant. H.« nebyl připojen jen nedopatřením, jak strana v odvolání svém skutečně namítala.

Není ovšem pozitivního předpisu o tom, jak v řízení ukládacím o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí na nedopatření podobného rázu jest hleděti. § 84 c. ř. s. ukládá soudu, aby z povinnosti úřední postaral se o odstranění formálních nedostatků podání. Podobné ustanovení má § 19 a § 17 odst. 3 spr. říz. V těchto předpisech projevuje se zásada slušnosti a dobré víry, která nedopouští, aby úřad využíval

zřejmých nedopatření strany na její újmu. Zásadu tu uznal nss také pro řízení správní již dříve ve svých nář. Boh. A 2995/23, 706/21, 4215/24 a 4600/25.

Jestliže tedy všechny okolnosti nasvědčovaly tomu — jak uvedeno — že podání z 18. prosince 1929 podává Dr. Korb jménem zcizitelky a že dodatek »für Ant. H.« připojen byl pouze nedopatřením, bylo povinností vyměřovacího úřadu, když neuznal již nedopatření to za zřejmé a bezvýznamné, aby pochybnosti, které v něm musely vzniknouti, dotazem na podatele odstranil; a — když tak neučinil a strana ve svém odvolání výslovně na nedopatření to poukazovala a vysvětlovala je omylem — bylo na odvolacím úřadu, aby opomenutí I. instance napravil.

Poněvadž tak žal. úřad neučinil, vycházej z názoru, že i zřejmé nedopatření jde na vrub strany a že úřad není povinen bráti na ně zřetele, názor ten však odporuje zásadě slušnosti a dobré víry v procesním právu našem i pozitivně uznané, spočívá nař. rozhodnutí na řízení podstatně vadném.

Č. 10.733.

Samospráva obecní. — Řízení správní: * Rozhodnutí městského zastupitelstva Brněnského o odvolání z výměru městské rady, jímž uložena pořádková pokuta ve věci obecní dávky, není konečné, nýbrž podléhá oprávněmu prostředku na zemský úřad (§ 44 zák. č. 329/21 Sb.).

(Nález ze dne 25. září 1933 č. 18.460/31.)

V ě c: Spolek »Brünner Ruderverein« v Brně proti městskému zastupitelstvu hlavního města Brna o pořádkovou pokutu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Výměrem měst. rady hlavního města Brna z 19. ledna 1931 byla stěžujícímu si spolku uložena ve smyslu § 7 pravidel o vybírání obecní dávky ze hry v karty, pořádková pokuta 200 Kč. Odvolání bylo městským zastupitelstvem hlavního města Brna v zasedání dne 23. června 1931 zamítnuto s tím, že vyřízení to jest konečné.

Uvažuje o stížnosti podané do tohoto rozhodnutí musel nss vzhledem k předpisu § 5 svého zák. především z úřední moci luštit otázku, zda nař. rozhodnutí jest rozhodnutím konečným. Dospěl pak v tom směru k úsudku zápornému na základě těchto úvah:

V případě, o který jde, šlo o pořádkovou pokutu, kterou předepsala obec stěžujícímu si spolku na základě ustanovení pravidel o obecní dávce ve smyslu § 43 ob. fin. nov. č. 329/21. Paragraf 44 tohoto zák. praví, že pokud není v pravidlech nic jiného stanoveno, předpisuje dávku obecní starosta; z platebního rozkazu podati lze odvolání, o němž rozhoduje obecní zastupitelstvo, a z rozhodnutí tohoto možno se odvolati k bezprostřednímu úřadu dohlédacímu, jehož rozhodnutí je konečné.

Paragraf 44 podle svého doslovu normuje ovšem jen instanční pořad proti platebnímu rozkazu na obecní dávku. Nicméně nelze usuzovati z této úzké dikce a contrario, že v jiných sporech, týkajících se vynucení